

Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Σάμ. άντράκλας ΔΒουτυρ. Μέσ' τοὺς άνθρωποφάγ. 54 άντρακλος Χίος

Έκ τοῦ οὐσ. άντρας καὶ τῆς μεγεθ. καταλ. -άκλας.

Άνήρ μεγαλόσωμος, σωματώδης ένθ' άν. κ. ά.: "Ένας άντρακλας ίσαμ' εκεί' πάνω Άρκαδ. Λέ τὰ βγάνεις πέρα μ' ένα άντρακλα σάν αυτό αυτόθ. Τί άντρακλας! Κωνπλ. Αὐτός όμως ήτανε ένας ψηλός, πολὺ ψηλός άντρακλας, ένας γίγαντας ΔΒουτυρ. Έπανάστ. ζώων 40. Συνών. ιδ. έν λ. άντρακαρᾶς.

άντρακλεά ή, άντραχλεά Εϋβ. — ΠΓενναδ. Γεωργ. γλωσσ. 2 — Λεξ. Βλαστ. άνδραχλεά Εϋβ. (Αἰδηψ.) άνδραχνεά Σαμοθρ. άντράχνεα Πόντ. (Σούριμ.) άντρακλεά Πελοπν. (Μάν.) Χίος άντράκλεα Πόντ. (Τραπ.) άνδρακλεά Μεγίστ. άνδρακλεά Ρόδ. άντρουκλεά Κύπρ.

Έκ τοῦ οὐσ. άντράκλα (II) κατά τὰ εἰς -εᾶ όν. φυτῶν.

Άντράκλα (II) 1, ό ιδ. Η λ. καὶ ως τοπων. ὑπὸ τύπ. Άντρουκλεά Κύπρ. Άνδραχλεάς ό, Χίος Άχλαντρεάς Χίος

άντράκλι τό, (I) άντράκλιν Πόντ. (Οἶν.) άντράκλι "Ηπ. (Δρόβιαν.) άνδράχλι Εϋβ. ("Ορ.) Μέγαρ. άνδράχλι Μέγαρ.

Έκ τοῦ οὐσ. άντράκλα (I).

Άντράκλα (I), ό ιδ.

άντράκλι τό, (II) άμάρτ. άνδράκλι Λευκ. άνδράχλιον Λήμν. άντρούκλιν Κύπρ.

Έκ τοῦ οὐσ. άντράκλα (II).

1) Άντράκλα (II) 1, ό ιδ., Κύπρ. Λευκ.: Πάμε νὰ κόψουμε άνδράκλια Λευκ. β) "Ο καρπὸς τῆς άντράκλας (II) 1 Κύπρ.: Άσμ.

Τ' άντρούκλια καὶ τὰ κούμαρα βκαίν-νουν εἰς τὸν Άκάμαν, άφ' οὔ' άποχωρίστημεν, έν μοῦ' λειψεν τὸ κλάμαν.

Συνών. *άντρακλόμηλο, κούμαρο. 2) Εἶδος άκάνθης με κόκκινον καὶ εὐώδη χυμόν, όστις χρησιμοποιεῖται διὰ τὸ βάψιμον τῶν άβγῶν Λήμν.

άντρακλίδα ή, Νάξ. — ΠΓεννάδ. 114 ΘΧελδράιχ. 36 άνδρακλίδα Πάρ. άνδρικλίδα Θήρ. Νάξ. Σίφν.

Έκ τοῦ οὐσ. άντράκλα (I) καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδα. Η λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Άντράκλα (I), ό ιδ., ένθ' άν. 2) Πεπλὶς ή κοινή (perlis portula) τῆς τάξεως τῶν λυθροδῶν (lythraceae) ΘΧελδράιχ 36

άντρακλίτης ό, Χίος (Λιθ.)

Έκ τοῦ οὐσ. άντράκλα (I) καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτης.

Εἶδος μουγγρεοῦ, γόγγρου όμοίου κατά τὸ φαιὸν χρώμα πρὸς άνδράχνην.

άντρακλοκουμαρᾶ ή, άντροκουμαρᾶ Λεξ. Έλευ-θερουδ. Πρω. Δημητρ. άντροκουμαρᾶ Στερελλ. (Άκαρναν.)

Έκ τοῦ οὐσ. άντρακλοκούμαρος κατά τὰ εἰς -εᾶ όν. φυτῶν. Τὸ άντροκουμαρᾶ κατ' άνομ.

Άντρακλοκούμαρος, ό ιδ.

άντρακλοκούμαρος ό, άμάρτ. άντραχλοκούμαρος Εϋβ. (Κύμ.)

Έκ τῶν οὐσ. άντράκλα (II) καὶ κούμαρος.

Κόμαρος ή άνδράχλη (arbutus andrachne). Συνών. ιδ. έν λ. άντράκλα (II) 1.

***άντρακλόμηλο** τό, άντρουκλόμηλον Κύπρ.

Έκ τῶν οὐσ. άντράκλα (II) καὶ μήλο.

"Ο καρπὸς τῆς άντράκλας (II) 1. Συνών. άντρά-κλι (II) 1 β.

άντρακλοσαλάτα ή, Άθην. κ. ά.

Έκ τῶν οὐσ. άντράκλα (I) καὶ σαλάτα.

Σαλάτα άπό άντράκλαν (I).

άντράκος ό, Πελοπν. (Λάστ.)

Έκ τοῦ οὐσ. άντρας καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -άκος.

Άνήρ: Άσμ.

"Αγιε μ' Γεώργι, | βλόγα τὸ διακομιαχώρι

καὶ γύλα τοὺς άντράκους μας | τοὺς διακομιαράκους μας.

άντραρος ό, Λεξ. Βλαστ. άντραρους Λέσβ.

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. άντρας διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -αρος.

Άνήρ μεγαλόσωμος. Συνών. ιδ. έν λ. άντρακαρᾶς.

άντρας ό, κοιν. καὶ Πόντ. (Άμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ά.) Τσακων. άνδρας πολλαχ. άδαας Σαμοθρ. άντρα Άπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.) Καππ. (Άρα-βάν.) Πληθ. άδριοι Άμβρ. άδιο Άθην. άδερ Μακεδ. (Γκιουβ.) Τήν. άντροῦδες Πόντ. (Κερασ. "Οφ. Τραπ. Χαλδ.) άντροῦδοι Πόντ. άντροῦδ' Προπ. (Κύζ.)

Τὸ μεσν. οὐσ. άντρας, ό εκ τοῦ άρχ. άνήρ.

1) "Ο άνήρ κατ' άντίθεσιν πρὸς τὴν γυναῖκα κοιν. καὶ Άπουλ. Καλαβρ. Καππ. Πόντ. (Άμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ά.) Τσακων.: "Αντρες καὶ γυναῖκες μαζί κοιν. "Ησαν ντύο, άντρα τσαι γυναῖκα τσαι άγαπάτο πολὺ πολὺ (έκ παραμυθ.) Άπουλ. || Παροιμ. Κομμάτιν άντρας, όλάκερη γυναῖκα (τῆς γυναικὸς άνώτερος ό άνήρ) Κάρπ. 2)

"Ο άνήρ κατ' άντίθεσιν πρὸς τὸν νεανίαν ή παιῖδα, ό φθά-σας εἰς άνδρικὴν ήλικίαν κοιν.: Αὐτός δέν εἶναι πρὸς παιδί, εἶναι άντρας κοιν. "Οσο εἶσαι παιδί, πρέπει νὰ σὲ θρέφουν οἱ γονεοί σου, άφοῦ όμως γίνης άδρας, τότε ἔχεις χρέος εἶναι νὰ τρέφης τοὺς γονεοὺς σου Κεφαλλ. 3) Έπιθετικ., γενναῖος, άνδρεῖος κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.): "Αν εἶσαι άντρας, ἔβγα ὄξω. "Εδειξε πῶς εἶναι άντρας κοιν. Νά 'σι άδρας μὲ τὰ οὐλα σ' Λέσβ. (Πάμφιλ.) Εἶναι άδρας, εἶναι άπό το' άδρες άδρας (γεν-ναιότατος μεταξὺ γενναίων) Λευκ. || Παροιμ. φρ. "Ο καθέ-νας ἔχει τὸν άδρα του (ἔχει τὸν γενναιότερόν του) Κρήτ.

4) "Ο σύζυγος κοιν. καὶ Άπουλ. Καλαβρ. Καππ. Πόντ. (Άμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ά.) Τσακων.: "Αντρας καλός, μὰ ἔχει γυναῖκα κακειά. Αὐτή εἶναι χήρα, δέν ἔχει άντρα. Τὴν δεῖνα τὴν ἔδιωξεν ό άντρας της κοιν. Απόμ'να χῶς άδαα κι χῶς πιδιά (χῶς=χωρίς) Σαμοθρ. || Φρ. Άντροῦ πρόσωπον νὰ μὴν ἔλεπης! (εἶθε νὰ ζήσης άγαμος! Άρά) Κερασ. || Παροιμ.

"Αντρα θέλω γιὰ τὸ βράδυ | κι ἄς μὴν ἔχ' ό λύχνος λίδι (ἐπὶ νεάνιδος ή όποία δέν αποκρύπτει τὴν σφοδρὰν πρὸς γάμον ἐπιθυμίαν της). Άντρα θέλω κι ἄς εἶναι καὶ κούτσουρο (συνών. τῇ προηγουμένῃ). Άντρα άπό σοί καὶ σκυλλὶ άπό μαντρι (μεγάλως ἐκτιμᾶται ή καλὴ καταγωγή τοῦ συζύ-γου) σύνηθ. Άντρα μου, βοήθειά μου καὶ σκέπη καὶ χαρά μου (ό σύζυγος εἶναι προστάτης καὶ καύχημα τῆς συζύγου) Ψαρ. Κόρη μου, κατά τὸν άδρα σου νὰ σεῖται κ' ή ποδεά σου (κατὰ τὴν άξίαν τοῦ συζύγου ἐπιτρέπεται ή σύζυγος νὰ κομπάζη) Κρήτ. κ. ά. Κάλλιο άντρα μ' ένα μάτι πέρι μ' ένα παιδί (εἶναι δυσάρεστον τὸ νὰ ὑπανδρεύεται μία γυναῖκα χῆρον ἔχοντα τέκνον) Πελοπν.

"Σ' τ' άντροῦς τὰ κομποδέματα καυτοῦται ή γυναῖκα (ή εὐτυχία τῆς συζύγου ἐξαρτᾶται εκ τῆς εὐημερίας τοῦ συζύγου της) Σκυρ.

"Αντραν κι άλογον ποῦ κ' ἔδει | 'ς σὴν παρέβγαν ντ' ἔργον ἔδει; (ή μὴ ἔχουσα σύζυγον καὶ άλογον τί ἔργον ἔχει εἰς τὴν

